

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

06 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte
Judecători

Vladimir Timofti
Anatolie Țurcan
Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Arabadji Maria în numele inculpatului Galoi Vladimir, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Ungheni din 04 februarie 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 mai 2019, în cauza penală privindu-l pe

Galoi Vladimir XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în s. XXXXX, r-nul XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 03.05.2018–04.02.2019;

Instanța de apel: 05.03.2019–20.05.2019;

Instanța de recurs: 05.08.2019– 06.11.2019

Asupra admisibilității recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Ungheni din 04 februarie 2019, *examinată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, conform procedurii prevăzute de art.364¹ Cod de procedură penală*, V. Galoi a fost condamnat în baza art.163 alin.(2) lit. b) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În baza art.90 Cod penal, pedeapsa stabilită a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 3 ani.

S-a dispus încasarea de la V. Galoi în beneficiul succesorului părții vătămate D. Rusu suma de 24 950 lei cu titlu de prejudiciu material și 3 000 lei- cheltuieli pentru asistență juridică.

S-a încasat de la inculpatul V. Galoi în beneficiul succesorului părții vătămate O. Chicu prejudiciul moral în sumă de 50 000.

Cererea acuzatorului de stat privind încasarea de la V. Galoi a cheltuielilor judiciare în sumă de 3 602 lei în beneficiul statului s-a respins ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că, V. Galoi la data de 01.01.2018, aproximativ la orele 01⁰⁰ în timp ce se afla în ograda gospodăriei sale din s. XXXXX, r-nul XXXXX, în urma unui conflict cu cet. V. Chicu, care era în stare de ebrietate alcoolică, i-a aplicat ultimului lovituri cu picioarele în regiunea capului,

cauzându-i conform raportului de expertiză nr.201833C0005 din 16.02.2018 vătămări ușoare, în urma cărora, V. Chicu și-a pierdut cunoștința. În continuare inculpatul conștientizând faptul că V. Chicu se afla în imposibilitate de a se salva din cauza inconștienței, hemoragiei nazale și a intoxicației alcoolice grave acute, la scos pe ultimul din ograda gospodăriei sale și l-a lăsat culcat la pământ, punându-l într-o situație periculoasă pentru viață, fapt care a favorizat aspirația sângelui în căile respiratorii și care a dus la decesul victimei V. Chicu, fără legătură cauzală directă între deces și leziunile corporale pricinuite.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către acuzatorul de stat, succesorul părții vătămate D. Rusu și inculpatul V. Galoi, care au solicitat:

- procurorul, casarea parțială a sentinței cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care lui V. Galoi în baza art.163 alin.(2) lit. b) din Codul penal să-i fie stabilită pedeapsa închisorii pe un termen de 2 ani și 8 luni, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis. Încasarea de la inculpat suma de 3 602 lei cu titlu de cheltuieli judiciare, suportate pe parcursul urmăririi penale pentru efectuarea expertizelor judiciare.

În argumentarea apelului s-a invocat, că instanța de fond nu a argumentat raționamentul aplicării prevederilor art.90 Cod penal și nejustificat a dispus suspendarea executării pedepsei stabilite. Circumstanțele atenuante reținute și anume recunoașterea vinei și săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni grave nu sunt suficiente pentru a concluziona că executarea reală a pedepsei nu este rațională.

A mai menționat, că suma cheltuită de stat în legătură cu efectuarea acțiunilor procesual penale într-o cauză penală în conformitate cu prevederile art.227-229 Cod de procedură penală, urmează a fi achitată de către persoana care a fost recunoscută vinovată. Consideră că instanța de fond neîntemeiat a respins solicitarea acuzării privind încasarea sumei de 3 602 lei de la inculpat în beneficiul statului;

- succesorul părții vătămate D. Rusu, casarea parțială a sentinței în latura penală cu pronunțarea unei noi hotărâri și stabilirea lui V. Galoi a unei pedepse privative de libertate cu executare, în limitele prevăzute de sancțiunea normei penale, în baza căreia acesta a fost recunoscut vinovat. În motivarea apelului apelanta a invocat, că instanța de fond eronat a aplicat principiul individualizării pedepsei penale stabilindu-i inculpatului o pedeapsă neproporțională în raport cu gravitatea faptei comise și cu consecințele survenite. Totodată a menționat că instanța nu a ținut cont de faptul că inculpatul nu a recuperat atât prejudiciul material cât și cel moral.

- inculpatul V. Galoi, în apelul său solicită casarea parțială a sentinței, în partea stabilirii pedepsei și în latura civilă, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să-i fie stabilită o pedeapsă minimă prevăzută de art.163 alin.(2) Cod penal, cu dispunerea suspendării executării acesteia pe un termen de probațiune minim posibil, admiterea parțială a acțiunii civile, cu încasarea prejudiciului material confirmat prin probele, iar pretențiile de ordin moral să fie respinse.

În motivarea soluției solicitate s-au invocat următoarele argumente:

- la stabilirea pedepsei instanțele de fond nu au ținut cont pe deplin de toate circumstanțele atenuante stabilite în speță, precum și nu au luat în considerație prevederile pct.3 din Hotărârea Plenumului CSJ nr.16 din 31.05.2004, cu privire la principiul individualizării pedepsei;

- suma prejudiciului material și moral dispus spre încasare este exagerat, iar instanța de fond la stabilirea cuantumului acestuia nu a luat în considerație că inculpatul nu este

angajat, lucrează ocazional cu ziua, are la întreținere doi copii minori și soția care este în concediu de îngrijirea ultimului copil și nu are posibilitate să achite un așa prejudiciu.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 mai 2019, apelul inculpatului a fost respins ca nefondat.

Apelurile declarate de către acuzatorul de stat și succesorul părții vătămate au fost admise, casată parțial sentința în partea stabilirii pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre potrivit ordinii stabilite pentru prima instanță prin care V. Galoi a fost recunoscut vinovat în baza art.163 alin.(2) lit. b) Cod penal fiindu-i stabilită pedeapsa închisorii pe un termen de 2 ani 8 luni, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute.

5. Analizând argumentele apelanților instanța de apel a conchis că, deși prima instanță corect a stabilit situația de fapt și just a încadrat acțiunile inculpatului în baza art.163 alin.(2) lit. b) Cod penal, însă la stabilirea pedepsei nu a acordat deplină eficiență prevederilor art.art.6,7,61,75 Cod penal, respectiv nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de consecințele survenite și pripit a ajuns la concluzia că scopul pedepsei penale poate fi atins fără executarea efectivă a acesteia.

În concluzie instanța de apel a menționat că reieșind din circumstanțele cauzei scopul pedepsei penale, în speță poate fi atins doar prin stabilirea unei pedepse privative de libertate pe un termen de 2 ani și 8 luni.

În continuare Colegiul penal a concluzionat că soluția instanței de fond vis-a-vis de respingerea solicitării procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată în sumă de 3602 lei, este justă, menționând la acest capitol că, expertiza medico-legală a fost efectuată la indicația organului de urmărire penală în scopul demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate și aceasta este obligația pozitivă a statului de a suporta cheltuieli în cadrul realizării urmăririi penale în descoperirea și combaterea infracțiunilor, respectiv aceste cheltuieli nu pot fi puse în sarcina inculpatului.

Referitor la dezacordul lui V. Galoi cu cuantumul acțiunii civile dispuse spre încasare instanța de apel a relevat că instanța de fond la determinarea prejudiciului moral a ținut cont de gravitatea suferințelor psihice suportate de către succesorul părții vătămate O. Chicu, or, în urma decesului soțului aceasta a rămas să crească și să educe de una singură doi copii.

La fel Colegiul penal a relevat că în urma decesului victimei D. Rusu a suportat cheltuieli legate de înmormântarea fratelui său, iar aceste cheltuieli au fost justificate.

6. Nefiind de acord cu hotărârile judecătorești pronunțate în speță cu recurs ordinar le-a contestat avocatul M. Arabadji în numele inculpatului, care invocând temeiul de drept prevăzut la art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, solicită casarea parțială a acestora cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care lui V. Galoi să-i fie stabilită pedeapsa minimă prevăzută de sancțiunea normei penale în baza căreia acesta a fost declarat vinovat cu dispunerea suspendării executării pedepsei pe un termen de probațiune în conformitate cu prevederile art.90 Cod penal.

Încasarea prejudiciului moral în sumă de 20 000 lei și prejudiciului material care a fost confirmat prin probe în sumă de 18 500 lei.

În argumentarea recursului s-au invocat următoarele:

- instanța de apel incorect a individualizat modul de executare a pedepsei stabilite lui V. Galoi și nu a ținut cont de faptul că acesta pentru prima dată a comis o infracțiune, a recunoscut vina, se căiește de cele comise, la locul de trai se caracterizează pozitiv, la medicul narcolog și psihiatru nu se află, are la întreținere 3 copii minori;

- în decizia adoptată pct.20,21 instanța de apel neîntemeiat a reținut că inculpatul „*anterior a comis alte infracțiuni*”, or, din materialele cauzei o astfel de circumstanță nu rezultă;

- deși în speță au fost stabilite doar circumstanțe atenuante, instanța de apel neîntemeiat a conchis că scopul pedepsei penale poate fi atins doar prin stabilirea pedepsei închisorii cu executarea acesteia în penitenciar;

- în speță au fost întrunite toate condițiile pentru ca în privința lui V. Galoi să fie aplicate prevederile art.90 Cod penal;

- suma dispusă spre încasare cu titlu de prejudiciu moral este exagerată la stabilirea căreia instanțele nu au ținut cont de posibilitățile reale ale inculpatului, care are la întreținere 3 copii minori, iar soția acestuia se află în concediu pentru îngrijirea copilului.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele cauzei, și ținând cont de opiniile expuse în referințe, Colegiul decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art.427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Instanța de recurs, potrivit dispoziției art.432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Din recurs rezultă că recurentul invocă ca temei de casare a hotărârilor judecătorești prevederile pct.10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legii.

Lecturând textul recursului Colegiul penal atestă că, autorul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor acestuia, din care considerente nu se va pronunța referitor la aceste aspecte, dar critică hotărârile judecătorești în latura penală, nefiind de acord termenul de pedeapsă stabilit și cu modul de executare a acesteia și în latura civilă exprimându-și dezacordul cu soluția instanțelor de fond la acest capitol.

Analizând solicitarea apărării referitor la stabilirea unei pedepse minime și aplicarea în privința lui V. Galoi a prevederilor art. 90 Cod penal, Colegiul constată că instanța de apel și-a argumentat riguros soluția la acest capitol și a motivat hotărârea pronunțată invocând motive clare din care considerent a ajuns la concluzia că în privința inculpatului, care a recunoscut vina și a solicitat examinarea în procedură simplificată, urmează a fi stabilită pedeapsa închisorii pe un termen de 2 ani 8 luni și din care considerente dispunerea suspendării executării pedepsei nu va asigura atingerea scopului prevăzut la art.61 Cod penal.

La acest capitol, instanța de recurs remarcă faptul că, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni, urmează a-i fi aplicată o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii legii în baza căreia persoana se declară vinovată. Totodată, pedeapsa se aplică în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului Penal.

Conform principiului individualizării pedepsei, prevăzut de art.7 Cod penal, în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, reflectate la art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont **de gravitatea infracțiunii săvârșite**, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de

circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa aplicată vinovatului, trebuie să fie ***echitabilă***, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii și pedepsei penale, prevăzute la art. 61 Cod penal.

Instanța de recurs respinge ca neîntemeiat argumentul invocat de avocatul M. Arabadji referitor la faptul că, instanța ierarhic inferioară la stabilirea pedepsei, nu a ținut cont în deplină măsură de circumstanțele cauzei, personalitatea inculpatului, care pentru prima dată a comis o infracțiune, a recunoscut vina, se căiește de cele comise, la locul de trai se caracterizează pozitiv, la medicul narcolog și psihiatru nu se află, are la întreținere 3 copii minori, neluând în considerație că corectarea ultimului poate avea loc și fără privarea de libertate, fiind posibil de aplicat prevederile art. 90 Cod penal.

În fundamentarea acestei concluzii Colegiul penal ține să menționeze că apărarea în argumentarea solicitării sale privind necesitatea stabilirii unei pedepse mai blânde non privative de libertate ***pune accentul doar pe personalitatea inculpatului***, însă a omis faptul că la stabilirea pedepsei instanțele sunt obligate să ia în considerație și alte criterii de individualizare a pedepsei penale, cum ar fi ***gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul acesteia și urmările survenite***. Așadar, instanța de recurs consideră că, instanța de apel întemeiat a conchis că împrejurările prezentei cauze penale, îndeosebi cele reținute ce vizează personalitatea inculpatului nu sunt suficiente pentru a aplica prevederile art.90 alin.(1) Cod penal.

Totodată, instanța de recurs consideră că, în speță, instanța de apel a respectat cerințele de motivare referitor la procedura executării pedepsei de către inculpat. La acest capitol se reține atitudinea făptuitorului față de consecințele survenite, or acesta nu a întreprins nici o măsură în vederea recuperării măcar parțiale a prejudiciului moral sau material. La fel nu pot fi neglijate nici circumstanțele în care a fost săvârșită fapta intenționată, precum și consecințele irecuperabile care au survenit - **decesul unei persoane tinere - 35 ani, tată a doi copii minori**.

Tot aici, Colegiul ține să menționeze, că inculpatul a comis o infracțiune, care atentează la valoarea primordială protejată de legea penală – viață și sănătatea persoanei, or, dreptul la viață al oricărei persoane prevăzut de art. 2 CEDO prevalează asupra altor drepturi, iar Curtea Europeană acordă dreptului la viață o semnificație cu totul aparte situându-l printre articolele primordiale ale Convenției.

Respectiv, în asemenea situație pentru a fi atins scopul legii penale de restabilire a echității sociale, urmează a se interveni prompt, cu aplicarea unor pedepse reale cu executare, pentru ca inculpatul, precum și alte persoane să-și facă concluziile de rigoare, pentru a nu fi admise pe viitor săvârșirea unor astfel de fapte prejudiciabile, calificate ca infracțiuni.

În acest context Colegiul penal remarcă și faptul că, instituția suspendării condiționate a executării pedepsei cu închisoare nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă.

Raționamentul de aplicare a prevederilor art.90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului la faza de urmărire penală și de judecare a cauzei, atitudinea față de infracțiunea comisă, față de victimă ori de partea vătămată, de compasiunea ce o manifestă

în privința ultimilor, cărora intenționat li s-au produs daune materiale și în special - morale, care, după caz, nu mai pot fi recuperate.

Conform textului alin.(1) art. 90 Cod penal, instanța **numai motivat poate** dispune suspendarea condiționată parțială sau totală a executării pedepsei aplicate vinovatului cu concluzia că acesta se poate corija fără executarea reală a pedepsei închisorii, motive care trebuie indicate în sentință

În acest context, instanța de recurs mai notează, că chiar și în cazul îndeplinirii condițiilor prevăzute de prevederile art.90 alin.(1) Cod penal, nu se creează un drept pentru condamnat, ci doar o vocație a acestuia la măsură de individualizare a executării pedepsei.

Acestea fiind constatate, Colegiul penal conchide că infracțiunea comisă a provocat consecințele irecuperabile – decesul unei persoane, care nu pot fi neglijate la stabilirea modului de executare a pedepsei, fiind absolut necesară izolarea inculpatului de societate.

Referitor la argumentul invocat de autorul recursului prin care se indică că instanța de apel în decizia adoptată neîntemeiat a reținut că inculpatul „anterior a comis alte infracțiuni”, Colegiul reține, că aceasta este o eroare materială care nu afectează legalitatea soluției și poate fi soluționată în ordinea prevăzută la art. 249 Cod de procedură penală, de instanța care a întocmit actul, la cererea celui interesat ori din oficiu. În susținerea acestei concluzii Colegiul relevă că în pct. 20 din decizie instanța de apel a reținut în calitate de circumstanțe atenuante „**săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni mai puțin grave**, recunoașterea vinei”, însă a conchis că acestea nu sunt suficiente pentru a concluziona irraționalitatea executării reale a pedepsei stabilite.

Acestea fiind menționate, Colegiul penal constată că concluzia instanței de apel prin care s-a menționat că în speță nu este oportun de a aplica în privința inculpatului prevederile art.90 Cod penal, este justă, iar pedeapsa stabilită și individualizată este echitabilă și proporțională în raport cu gravitatea faptei și consecințele survenite.

În continuare, la critica subsidiară a autorului recursului privitor la soluționarea acțiunii civile în cadrul procesului penal, Colegiul penal conchide că instanțele de fond corect au apreciat quantumul prejudiciului material și moral, care urmează a fi încasat de la inculpat în beneficiul succesorilor părții vătămate.

Conform art.387 alin.(1) Cod de procedură penală, odată cu sentința de condamnare, instanța de judecată, apreciind dacă sunt dovedite temeiurile și mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge.

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârilor instanțelor de fond sub acest aspect, instanța de recurs consideră că instanțele corect au admis acțiunea civilă și au dispus încasarea prejudiciului material și moral.

Potrivit art.23 alin. (2) Cod de procedură penală, victima unei fapte care constituie componentă de infracțiune este în drept să ceară, în condițiile prezentului cod, pornirea unei cauze penale, să participe la procesul penal în calitate de parte vătămată și să-i fie reparate prejudiciile morale, fizice și materiale.

În temeiul art.219 alin.(1) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se intentează prin depunerea unei cereri, adresate procurorului sau instanței de judecată, de către persoanele fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale sau morale nemijlocit prin fapta (acțiunea sau inacțiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia.

Alin.(3) al normei sus indicate prevede, că prejudiciul material se consideră legat de săvârșirea acțiunii interzise de legea penală dacă el se exprimă în cheltuieli pentru:1) tratamentul părții vătămate și îngrijirea acesteia; 2) **înmormântarea părții vătămate**; 3)

plata sumelor de asigurare, indemnizațiilor și pensiilor; 4) executarea contractului de depozit al bunurilor.

Totodată art.221 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală stipulează că, acțiunea civilă în procesul penal se soluționează în conformitate cu prevederile prezentului cod, iar normele procedurii civile și normele procesului de mediere a litigiilor civile se aplică dacă ele nu contravin principiilor procesului penal și dacă normele procesului penal nu prevăd asemenea reglementări.

În acest sens, Colegiul penal verificând materialele cauzei și analizând hotărârea instanței de fond care a fost menținută de instanța de apel, conchide că la adoptarea soluției în cauză în latura civilă, în partea încasării prejudiciului material, instanța de fond a ținut cont pe deplin de circumstanțele cauzei și a adoptat o soluție întemeiată, or, prejudiciul material dispus spre încasare a fost probat, circumstanțe ce au fost luate în considerare și de către instanța de apel.

Astfel, instanța de recurs atestă că, este justă soluția instanțelor de fond prin care s-a dispus încasarea din contul lui V. Galoi în beneficiul succesorului părții vătămate D. Rusu a prejudiciului material în sumă de 24 950 lei, or, în speță au fost prezentate probe suficiente în scopul confirmării și justificării cuantumului despăgubirilor solicitate pentru prejudiciul material suportat pentru funeralii.

Tot aici, Colegiul penal reține că, în temeiul art.219 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, persoanele fizice cărora le-a fost cauzat un prejudiciu nemijlocit prin acțiunile interzise de legea penală pot înainta o acțiune civilă privitor la despăgubire prin repararea prejudiciului moral.

La acest capitol, instanța de recurs tine să menționeze faptul că, aprecierea prejudiciului moral se face în funcție de circumstanțele cauzei, unde este necesar să se ia în considerație valoarea nepatrimonială lezată, însemnătatea pe care o are această valoare pentru persoana vătămată. Un alt criteriu constă în durata menținerii consecințelor infracțiunii, adică durata prejudiciului, deoarece urmările pot fi temporare, trecătoare sau permanente. Durata menținerii consecințelor este un criteriu de apreciere a prejudiciului distinct de criteriul importanței. Un alt criteriu este criteriul intensității durerilor fizice sau psihice. Aceasta depinde de valoarea lezată.

Aprecierea cuantumului prejudiciului moral cauzat victimei, urmează a fi apreciat de către instanța de judecată după intima convingere, care se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu și în funcție de circumstanțele cauzei.

Conform art.1423 alin. (1) Cod civil, mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate.

Totodată, Colegiul penal conchide că, instanța de fond, prin admiterea acțiunii civile în partea recuperării prejudiciului moral în beneficiul succesorului legal al victimei în persoana lui O. Chicu, a ținut cont de nivelul (gradul) suportării de către succesor a suferințelor psihice în legătură infracțiunea săvârșită, astfel, suma încasată în beneficiul lui O. Chicu cu titlu de prejudiciu moral, este o sumă reală, în măsură a atenua urmările survenite (decesul soțului și tatălui a 2 copii minori), care compensează consecințele negative ale prejudiciului suportat în speță.

În consecință, Colegiul penal relevă că prejudiciul moral în sumă de 50 000 lei este unul echitabil și nu vine în contradicție cu prevederile art.41 CEDO, din care rezultă că

suma pretinsă nu trebuie să fie exorbitantă și să nu tindă la o îmbogățire fără just temei, la stabilirea căruia s-a ținut cont de prevederile art.1423 alin.(1) Cod civil coroborat cu art.219 alin. (4) Cod de procedură penală, iar la determinarea cuantumului acestuia s-a luat în considerație atât gravitatea suferințelor psihice a succesorului părții vătămate, cât și datele obiective care certifică acest fapt, și anume nivelul suportării de către aceasta a suferințelor psihice în urma decesului unei rude apropiate.

Astfel, instanțele au ținut cont atât de tipul vinovăției prin care s-a comis infracțiunea (intenție), cât și de posibilitățile reale ale inculpatului de a achita sumele percepute, precum și măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate.

Din considerentele nominalizate, instanța de recurs atestă că instanțele de fond la soluționarea acțiunii civile au dat deplină eficiență prevederilor normelor de drept care reglementează acest aspect.

Totodată, Colegiul penal apreciază că pedeapsa stabilită și individualizată de către instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale prevăzut în art.61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane, fiind în limita prevăzută la sancțiunea normei penale în baza căreia V. Galoi a fost condamnat.

În temeiul celor expuse, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate sub aspectele invocate, dispunând inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Arabadji Maria în numele inculpatului Galoi Vladimir, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 mai 2019, în cauza penală în privința lui *Galoi Vladimir*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 05 decembrie 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac